

▲ Leerkracht Aubin en leerling Jemima

“Ik kreeg mijn roeping toen er in m’n klas in het gewone onderwijs een meisje een epilepsieaanval kreeg. Ik was nog een jonge leerkracht. Ik durfde haar niet aan te raken uit vrees dat ze mij zou besmetten. Echt gek als ik er nu zo op terugkijk. Nadien heb ik vorming gekregen over epilepsie. Maar dat ene moment liet me niet los. Ik beeldde mij steeds opnieuw in dat ik zelf het meisje was dat daar lag, helemaal aan haar lot overgelaten. Mijn ogen gingen toen echt open en ik wist wat ik de rest van mijn leven wou doen: mij inzetten voor kinderen met bijzondere noden. Ik had mijn roeping gevonden.”

“Ik werk nu al twintig jaar met kinderen met een beperking. Ik was er bij toen de *Ecole de Vie* werd gebouwd. De kinderen motiveren mij nog iedere dag. Maar het is niet gemakkelijk. In de *Ecole de Vie* verdienen we een pak minder dan de leerkrachten uit het gewone onderwijs die deels door de overheid worden betaald. Ik eet bijvoorbeeld maar één keer per dag, ’s avonds. Maar de kinderen geven me heel veel in ruil. Hun vrolijkheid, onbevengelijkheid, hun liefde. En vooral het besef dat we hier in de *Ecole de Vie* echt een groot verschil maken voor hen.”

“Jemima is zo één van mijn leerlingen. Een lachebek die goed weet wat ze wil ... Ze zit nu voor het tweede jaar op rij bij mij in de klas. Net als voor de andere kinderen, hebben we ook bij Jemima enkele doelstellingen bepaald die we wil-

len realiseren dit jaar. Zo willen we haar leren om zich helemaal zelf te wassen, van kop tot teen. We willen haar leren betalen met geld op de markt en kleding wassen. Op het einde van het jaar zal ze ook leren strijken.”

- Eén van de weinige mannen die iedere dag de was doet -

“Volgend jaar zal Jemima dan weer een stapje verder gaan, en zal ze met messen leren omgaan, een stoofpotje maken, enz. Ik ben waarschijnlijk één van de weinige mannen hier in Goma die iedere dag de was doet!”

“Bij Jemima zetten we dus vooral in op huishoudelijke taken, want bij haar thuis is er geen tuin waar ze groenten of dieren kan kweken. Bij wie dit wel heeft, zal de focus dan meer op het tuinieren komen te liggen. Voor iedere leerling hebben we dus eigenlijk een individueel plan die we in het begin van het schooljaar samen met de ouders thuis uitwerken. We zorgen er steeds voor dat die doelstellingen SMART zijn (Specifiek, Meetbaar, Acceptabel, Realistisch en Tijdgebonden). Zo is het voor iedereen heel duidelijk waar we naartoe willen en krijgen

de ouders realistische verwachtingen.”

“Ik ben echt heel optimistisch over Jemima. Ze gaat er helemaal voor. Studeert ze binnen een paar jaar bij ons af, dan zal ze enorm veel zaken volledig zelfstandig kunnen doen. Ze zal zich later nuttig maken en is dan echt een grote hulp voor het gezin.”

- We geven een duidelijk signaal aan de bevolking -

“In de Ecole de Vie ligt onze focus in de eerste plaats op onderwijs. Maar we spelen ook een heel grote rol in het sensibiliseren van de bevolking. Onze school is bijvoorbeeld zo gebouwd dat ze goed zichtbaar is vanaf de straat. De voorbijgangers zien op die manier dat ook kinderen met het Down Syndroom naar school gaan.

We geven zo een duidelijk signaal aan de bevolking: iedereen heeft recht op onderwijs, iedereen heeft het recht om zich te ontplooiën.”

- Waarom zouden we geld investeren in hen? -

“Vaak begrijpen mensen niet waarom we zo’n degelijk schoolgebouw hebben voor kinderen met een ver-

standelijke beperking. “Want deze kinderen zullen later toch niets bijbrengen aan de maatschappij. Waarom zouden we geld moeten investeren in hen?”, denken ze. Dan kunnen we met deze mensen in gesprek gaan, en kunnen we hen tonen wat deze kinderen allemaal kunnen en hoe ze op hun manier ook bijdragen aan onze maatschappij. De meeste mensen zijn verbaasd als ze onze kinderen zien koken of strijken.”

“De Ecole de Vie is de enige school voor kinderen met een verstandelijke beperking in de regio. Het is een initiatief van de Broeders van Liefde. De overheid komt helemaal niet financieel tussen. Er is dus nog heel wat werk voor de boeg om ook onze overheid te sensibiliseren. Samen met ons oudercomité maken we daar werk van.”

▼ De klasgroep “Autonomie Quotidienne I”

